

сине тромјесечне закупнине утврђене рјешењем о висини закупнине на име алтернативног смјештаја, у зависности од броја чланова породичног домаћинства.

(2) Изузети се од примјене става 1. овог члана може се захтјев привременог корисника који из оправданих разлога није обрађен за исплату у текућем тромјесечју и исплатити му се у шестомјесечном износу закупнине.

Члан 18.

О корисницима алтернативног смјештаја путем индивидуалног закупа води се одговарајућа евиденција.

Члан 19.

(1) Привременом кориснику престаје алтернативни смјештај:

а) ако је добровољно продао, замијенио или пренио право располагања непокретности у којој је живио на дан 30. април 1991. године на треће лице,

б) ако је одбио алтернативни смјештај који му је понудио надлежни ОМИ или је одбио помоћ за обнову свог дома из 1991. године,

с) ако привремени корисник има на располагању средства којима може сам себи обезбиједити смјештај,

д) ако је привременом кориснику објект саниран или обновљен и задовољава минимум стандарда за становање,

е) ако је добио грађевински материјал и стимулативна средства за уградњу, а прошао је рок од пет мјесеци,

ф) ако се привремени корисник није одрекао додијеленог грађевинског земљишта без накнаде, а прошао је рок од пет мјесеци,

г) ако привремени корисник или члан породичног домаћинства граде кућу знатно већих димензија од оних које обезбјеђују стандардни комфор за њихову породицу,

х) ако је члан породичног домаћинства који је са привременим корисником био на кућној листи 1991. године, а посљедњом регистрацијом се није регистровао јер је ријешено за себе стамбено питање, остали чланови породичног домаћинства губе право на алтернативни смјештај ако су у истом мјесту боравишта у којем је и члан породичног домаћинства који је ријешено стамбено питање,

и) ако носилац или неко од чланова породичног домаћинства из члана 30. Закона о престанку примјене Закона о коришћењу напуштене имовине имају на територији Републике Српске други смјештај,

ј) ако привремени корисник у прописаном року, без оправданих разлога, не достави документацију о испуњавању основних услова,

к) ако овлашћени службеник за контролу алтернативног смјештаја за привременог корисника индивидуалног закупа на терену утврди да је закључио фиктиван уговор о закупу (не станује на наведеној адреси) губи право на алтернативни смјештај, изузев ако има изјаву о немогућности закључења уговора са стварним станодавцем, овјерену од надлежног органа,

л) ако је привремени корисник индивидуалног закупа закључио уговор о закупу са блиским сродником (син, кћи, родитељи, брат, сестра, унучад) губи право на алтернативни смјештај.

(2) Привремени корисник или поједини чланови породичног домаћинства неће изгубити алтернативни смјештај из става 1. тачка х) овог члана ако су неки од чланова тог домаћинства само за себе обезбиједили нужни смјештај, а тај смјештај не може задовољити ни минимум стамбених потреба за остале чланове породичног домаћинства из 1991. године.

(3) Привремени корисник не губи алтернативни смјештај ако се одредбе овог члана односе на члана породичног домаћинства из 1991. године (кћи носиоца породичног домаћинства), који је напустио породично домаћинство због заснивања брачне заједнице.

Члан 20.

Довољна средства из члана 19. став 1. тачка с) овог правилника су средства која чине приход једног члана домаћинства привременог корисника која су већа од просјечне нето плате запослених у Републици Српској у претходној години и износ који се увећава за 10% за сваког наредног члана домаћинства привременог корисника.

Члан 21.

Надлежни ОМИ је дужан донијети рјешење о престанку алтернативног смјештаја привременом кориснику најкасније у року од 15 дана од дана сазнања да привремени корисник не испуњава услове за остваривање алтернативног смјештаја.

Члан 22.

Одјељење за имовинско-правне послове Министарства, након што ОМИ достави рјешење о престанку алтернативног смјештаја привременом кориснику, рјешењем утврђује престанак исплате средстава и обуставља њихову исплату за наредни период, почев од дана када је рјешењем надлежног ОМИ-а привременом кориснику престао алтернативни смјештај.

Члан 23.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 18.03/1-07-701/13
5. новембра 2013. године
Бања Лука

Министар,
Давор Чорлаш, с.р.

1639

На основу члана 82. став 2. Закона о републичкој управи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 118/08, 11/09, 74/10, 86/10, 24/12 и 121/12), члана 12. Закона о министарским, владиним и другим именованима Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 41/03) и члана 26. став 4. Закона о музејској дјелатности ("Службени гласник Републике Српске", бр. 89/08 и 57/12), министар просвјете и културе д о н о с и

Р Ј Е Ш Е Њ Е

О ИМЕНОВАЊУ ДИРЕКТОРА МУЗЕЈА У ДОБОЈУ

1. Небојша Драгојловић, професор географије и етнологије, именује се за директора Музеја у Добоју, на мандатни период од четири године.

2. Ово рјешење ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Српске".

Број: 07.041/052-2963/13
4. новембра 2013. године
Бања Лука

Министар,
Горан Мутабиџија, с.р.

Уставни суд Републике Српске

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске, члана 37. став 1. тачка а), члана 40. став 5, члана 60. став 1. тачка а) и члана 61. став 1. тачка д) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 30. октобра 2013. године, д о н и о ј е

ОДЛУКУ

Утврђује се да члан 141. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Српске", број 134/11) није у сагласности са Уставом Републике Српске.

Не прихвата се иницијатива за оцјену сагласности члана 141. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Српске", број 134/11) са одредбама чл. 41, 147. и 148. истог закона.

Образложење

Ненад Живковић из Зворника, Драган Кокановић из Бање Луке и Драгољуб Савић из Приједора дали су Уставном суду Републике Српске иницијативе за покретање поступка за оцјену уставности одредбе члана 141. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Српске", број 134/11). Иако је у иницијативи Ненада Живковића наведено да се тражи оцјена одредбе члана 141. предметног закона, из њеног садржаја, као и навода о повреди Устава, несумњиво произлази да је оспорена само одредба става 1. овог члана. Даваоци иницијатива наводе да право на пензију спада у категорију стечених права, да се не може ограничити или одузети, те да је заштићено одредбама чл. 10. и 27. и члана 68. става 5. Устава Републике Српске. Поред тога, Ненад Живковић сматра да су оспорени прописивањем нарушене и гаранције из одредаба чл. 39, 48, 52. и 64. Устава. У иницијативама се посебно истиче да су оспореном законском одредбом у неједнаком положају доведени корисници пензије који су стекли статус осигураника у обавезном или добровољном осигурању, због чега им се обуставља исплата пензије, док је корисницима пензије који су чланови управних или надзорних органа или обављају послове по основу уговора о дјелу остављена могућност да истовремено примају и пензију и уговорену накнаду. Поред тога, Драган Кокановић и Драгољуб Савић сматрају да оспорена одредба Закона о пензијском и инвалидском осигурању није у сагласности са чланом 110. став 1. Устава, којим је забрањено повратно дејство закона, јер се примјењује и на кориснике пензије који су тај статус стекли прије ступања на снагу овог закона, због чега је доведено у питање и начело правне сигурности. У иницијативама се такође наводи да је предметна законска одредба супротна и чл. 41, 147. и 148. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, а давалац иницијативе Ненад Живковић тражи и доношење привремене мјере о забрани примјене члана 141. оспореног закона до доношења коначне одлуке Суда. Сагласно наведеном, предлажу да Суд, након спроведеног поступка, утврди да оспорени члан 141. став 1. предметног закона није у сагласности са Уставом.

С обзиром на то да је посебним иницијативама тражена оцјена уставности исте одредбе Закона о пензијском и инвалидском осигурању, Суд је, сагласно члану 9. Пословника о раду Уставног суда Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 114/12 и 2/13), одлучио да о иницијативама води јединствен поступак, припајајући иницијативе бр.: У-57/12 и У-70/12 првоприспјелој иницијативи, која је заведена под бројем: У-38/12.

У одговору који је на иницијативу доставила Народна скупштина Републике Српске наводи се да је предметни закон у функцији стварања амбијента у којем је реално могућ несметан рад републичких институција, а тиме и реализација Уставом одређених права и обавеза Републике, због чега оспореном законском одредбом није дошло до повреде члана 64. и члана 68. т. 5. и 6. Устава. Даље се наводи да предметно законско рјешење није у супротности ни са чл. 10. и 27. Устава, јер законодавац има право да права и обавезе одређених истоврсних или сличних група регулише на различит начин, ако се оваквим поступањем исправљају постојеће неједнакости међу њима или за то постоје други оправдани разлози, те да је у искључивој ингеренцији законодавца да остварење одређених права, укључујући и имовинска, подвргне испуњавању законом прописаних услова, а у складу са социјално-економским условима друштва. Народна скупштина такође истиче да не стоје ни наводи изнесени у иницијативама о повреди чл. 39, 48. и 52. Устава, с обзиром на то да члан 141. није у контрадикцији са уставним одредбама којима се гарантује право на рад и слободу рада, да се оспореним прописивањем не дира у стечена права корисника пензије, те да се не ограничава слобода привредног дјеловања. Поред тога, у погледу навода о несавласности оспорене одредбе предметног закона са појединим члановима истог тог закона, у одговору се указује на то да није у надлежности Уставног суда да оцјењује међусобну сагласност норми у оквиру истог прописа.

Оспореним чланом 141. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник Републике Српске", број 134/11) прописано је да се кориснику пензије који у складу са овим законом стекне статус осигураника у обавезном или добровољном осигурању, изузев осигураника из члана 12. т. г) и д) овог закона, исплата пензије обуставља за период тог осигурања. Чланом 12. т. г) и д) овог закона прописано је да је осигураник самосталних дјелатности члан органа управљања или органа надзора који за свој рад прима уговорену накнаду и лице које обавља послове по основу уговора о дјелу, ауторског или другог уговора и за извршен посао остварује уговорену накнаду.

У поступку оцјењивања уставности оспореног члана 141. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, Суд је, прије свега, имао у виду да је т. 5, 12. и 18. Амандмана XXXII на Устав Републике Српске, којим је замијењен члан 68. Устава, утврђено да Република уређује и обезбјеђује, између осталог, остваривање и заштиту људских права и слобода, радне односе, социјално осигурање и друге облике социјалне заштите, као и друге односе од интереса за Републику, у складу са Уставом. Поред тога, Суд је узео у обзир и уставне гаранције из члана 10. Устава, према којем су грађани равноправни у слободама, правима и дужностима, једнаки пред законом и уживају исту правну заштиту без обзира на расу, пол, језик, националну припадност, вјероисповијест, социјално поријекло, рођење, образовање, имовно стање, политичко и друго увјерење, друштвени положај или друго лично својство, као и члана 48. став 1. Устава, којим је утврђено да се права и слобода зајемчени овим уставом не могу одузети ни ограничити.

У конкретном случају, Суд је такође имао у виду и одредбу члана 5. став 1. алинеја 1. Устава, која, поред осталих, представља једно од темељних начела на којим се заснива уставно уређење Републике, а то је гарантовање и заштита људских слобода и права у складу са међународним стандардима.

Приликом разматрања оспорене законске одредбе, Суд је, с обзиром на то да је право на исплату пензије стечено право и да спада у категорију имовинских права грађана, оспорену законску одредбу цијенио и у односу на гаранције из члана 1. Протокола број 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, којим је утврђено да свако физичко лице и правно лице има право на неометано уживање своје имовине, да нико не може бити лишен имовине, осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права, те да претходне одредбе ни на који начин не утичу на право државе да примјењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу са општим интересима или да би обезбиједила наплату пореза и других дажбина или казни.

Сагласно напријед наведеним уставним овлашћењима, Законом о пензијском и инвалидском осигурању установљено је, на начелима узајамности и солидарности, обавезно и добровољно пензијско и инвалидско осигурање, те су уређени услови за остваривање права по основу овог осигурања. Између осталог, уређујући питање исплате пензије, законодавац је оспореним чланом 141. став 1. овог закона прописао да ће се обуставити исплата пензије корисницима пензије који стекну статус осигураника у обавезном или добровољном осигурању.

Оцјењујући уставност предметне законске одредбе Суд је, прије свега, имао у виду правну природу права из пензијског и инвалидског осигурања, као и чињеницу да се ради о правима стеченим под законом прописаним условима. Наиме, чланом 2. овог закона прописано је да се обавезним и добровољним осигурањем, на начелима добровољности и узајамности, осигураницима обезбјеђују права за случај старости и инвалидности, а у случају смрти осигураника, односно корисника пензије, право се обезбјеђује члановима њихових породица. Поред тога, према члану 3. став 2. и члану 4. овог закона обим права из пензијског и инвалидског осигурања зависи од дужине пензијског стажа осигураника и висине плата и основица осигурања на које је плаћен допринос за пензијско и инвалидско осигурање,

а права стечена по овом основу су лична права, не могу се преносити на друга лица и не застаријевају.

Имајући у виду наведено, Суд је оцијенио да начин на који су оспореним чланом 141. став 1. предметног закона прописани услови под којима се користи право на пензију није у сагласности са Уставом. Суд, прије свега, сматра да су оваквим нормирањем нарушена имовинска права корисника пензије. Наиме, уколико је право на пензију правоваљано признато правоснажним актом надлежног органа, право на исплату пензије, као новчана материјализација већ оствареног права на пензију, јесте стечено право имовинског карактера, премда промјењивог износа. Висина пензије зависи од висине уложених средстава, односно плате и основице осигурања на који је плаћен допринос за ову врсту осигурања, а остваривање овог права подразумева истовремено и његово коришћење, јер би у супротном право на пензију било илузорно без материјализације. Чињеница јесте да законодавац, зависно од друштвено-економских и социјалних прилика у одређеном периоду, има овлашћење да, сходно својој процјени, уређује област социјалне заштите и радних односа. Међутим, приликом уређивања ових правних односа мора бити испуњен услов праведне равнотеже између општег интереса заједнице и права појединаца на мирно уживање имовине. У конкретном случају, по оцјени Суда, прописивањем да се стицањем статуса осигураника у обавезном или добровољном осигурању кориснику пензије обуставља исплата пензије, нарушена је суштина овог имовинског права, тако да субјекти на које се оспорена одредба односи сносе несразмјеран терет у односу на евентуални материјални интерес Републике. Суд сматра да нису основани наводи доносиоца оспореног закона који у одговору истиче да је овакво прописивање у функцији редовног функционисања пензионског система, односно несметаног рада републичких институција, јер се ради о већ стеченом праву, под законом прописаним условима, тако да се његово коришћење од стране појединих грађана не може доводити у везу са функционисањем институција из области пензијског осигурања у цјелини.

Сходно наведеном, оспореним чланом 141. став 1. предметног закона дошло је до повреде права на мирно уживање имовине грађана гарантованог чланом 1. Протокола број 1. уз Конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, те у вези с тим и члана 5. став 1. алинеја 1. и члана 48. став 1. Устава Републике Српске.

Суд је оцијенио да је оспореним прописивањем дошло до повреде и одредбе члана 10. Устава, којом се грађанима гарантује равноправност и једнакост у правима, обавезама и у уживању једнаке правне заштите, јер предметна законска одредба изузима од обустављања исплате једну категорију корисника пензије који су такође лица обавезно осигурана у смислу члана 10. став 1. тачка б), у вези са чланом 12. т. г) и д) Закона о пензијском и инвалидском осигурању. На тај начин су, по мишљењу Суда, ова лица стављена у повољнији положај у односу на остале кориснике пензије које третира оспорена законска одредба.

У погледу навода о неслаганости предметне законске одредбе са чл. 41, 147. и 148. Закона о пензијском инвалидском осигурању Суд је одлучио на основу одредбе члана 37. став 1. тачка а) Закона о Уставном суду, јер није надлежан да оцјењује међусобну усаглашеност одредаба у оквиру истог закона.

С обзиром на то да је Суд одлучио о уставности члана 141. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, беспредметно је разматрати захтјев једног од давалаца иницијативе да се, у смислу члана 58. став 1. Закона о Уставном суду Републике Српске, обустави од примјене оспорена законска одредба до коначне одлуке Суда.

Како је у току претходног поступка правно стање потпуно утврђено и прикупљени подаци пружају поуздан основ за одлучивање, Суд је, у складу са чланом 40. став 5. Закона о Уставном суду Републике Српске, о уставности оспорене законске одредбе одлучио без доношења рјешења о покретању поступка.

На основу изложеног, одлучено је као у изреци ове одлуке.

Ову одлуку Уставни суд је донио у саставу: председник Суда Џерард Селман и судије: Миленко Араповић, Војин Бојанић, Амор Букић, Златко Куленовић, Зоран Липовац, проф. др Душко Медић, проф. др Марко Рајчевић и академик проф. др Снежана Савић.

Број: У-38/12
30. октобра 2013. године
Бања Лука

Председник
Уставног суда,
Џерард Селман, с.р.

Уставни суд Републике Српске, на основу члана 115. Устава Републике Српске и члана 60. став 1. т. а), б) и д) Закона о Уставном суду Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", бр. 104/11 и 92/12), на сједници одржаној 30. октобра 2013. године, д о н и о ј е

ОДЛУКУ

Утврђује се да одредбе чл. 1. и 3. Одлуке о давању овлашћења Одјељењу за просторно уређење Административне службе Општине Бијељина за давање сагласности за привремено прикључење корисника на водоводну и електро мрежу ("Службени гласник општине Бијељина", број 3/12) у дијелу "и електро" нису у сагласности са Уставом Републике Српске и Законом о електричној енергији ("Службени гласник Републике Српске", бр. 66/02, 29/03, 86/03, 111/04, 60/07, 114/07, 8/08 - Пречишћени текст, 34/09, 92/09 и 1/11).

Одбија се приједлог за утврђивање неуставности и незаконитости Одлуке из става 1. изреке у преосталом дијелу.

Образложење

Приједлогом Зависног електродистрибутивног предузећа "Електро Бијељина" а.д. Бијељина покренут је пред Уставним судом Републике Српске (у даљем тексту: Суд) поступак за утврђивање неуставности и незаконитости Одлуке о давању овлашћења Одјељењу за просторно уређење Административне службе Општине Бијељина за давање сагласности за привремено прикључење корисника на водоводну и електро мрежу, број: 01-022-8/12, од 21. фебруара 2012. године ("Службени гласник општине Бијељина", број 3/12). Предлагач сматра да прописивање као чланом 1. оспорене одлуке, којим је Одјељење за просторно уређење Административне службе Општине Бијељина овлашћено да може, на основу правоснажног рјешења о урбанистичкој сагласности, односно издатих локацијских услова, физичким и правним лицима дати сагласност за привремени прикључак корисника на водоводну и електро мрежу код надлежних акционарских друштава, није сагласно са одредбом члана 77. став 3. Закона о уређењу простора и грађењу ("Службени гласник Републике Српске", број 55/10), чиме је повријеђен принцип законитости из члана 108. став 2. Устава Републике Српске. Предлаже да Суд утврди несагласност оспорене одлуке са Уставом и законом.

У одговору Скупштине општине Бијељина наводи се да оспорена одлука представља интерни акт, привременог карактера, који је донесен у контексту легализације бесправно изграђених објеката, као и да није у надлежности јединице локалне самоуправе да врши прикључке на инфраструктуру, те се предлаже да Суд приједлог одбије.

Оспорену Одлуку о давању овлашћења Одјељењу за просторно уређење Административне службе Општине Бијељина за давање сагласности за привремено прикључење корисника на водоводну и електро мрежу, број: 01-022-8/12, од 21. фебруара 2012. године ("Службени гласник општине Бијељина", број 3/12), на основу члана 30. став 1. алинеја 2. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник Републике Српске", бр. 101/04, 42/05 и 118/05), члана 125. Закона о уређењу простора и грађењу ("Службени гласник Републике Српске", број 55/10), члана 2. тачка 1. и члана 3. Закона о комуналним дјелатностима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 11/95, 18/95 и 51/02) и члана 35. став 1. алинеја 2. Статута Општине Бијељина ("Службени гласник општине Бијељина", бр. 5/05, 6/05 и 6/06)